

udsat, at der ikke i den foreliggende type sager skulle være mulighed for substitution.

Ombudsmanden pegede derfor i den pågældende sag på, at konsekvensen af, at en afgørelse har måttet træffes uanset myndighedsinhabilitet, vil være, at en eventuel prøvelse fra statsamtet (klageinstans) af afgørelsens indhold bør være af særlig intensiv karakter, som kan indebære, at statsamtet må indhente oplysninger fra andre relevante uafhængige sagkyndige instanser.

Ombudsmanden gjorde endvidere opmærksom på statsamtets mulighed for at anvende en »omvendt bevisbyrde«, det vil sige at lade det påhvile kommunen at godtgøre over for statsamtet, at dispensationen udelukkende er båret af saglige hensyn.

Jeg kan oplyse, at den daværende Bygge- og Boligstyrelse den 30.6.1997 skrev til samtlige kommunalbestyrelser og statsamter og gjorde opmærksom på ombudsmandens udtalelse, som styrelsen meddelte, at man fandt principiel.

Jeg har den 10. december 1997 haft et møde med FTF, hvor BUPLs erfaringer med byggesagsbehandling på daginstitutionsområdet har været drøftet. BUPLs oplysninger om kommunernes dispensationspraksis, når de selv er byggherrer, viser, at der kan være problemer i nogle kommuner. Dette er naturligvis uacceptabelt, og naturligvis vil jeg også gøre noget ved sådanne tilstande.

Jeg har derfor indkaldt til et møde med Kommunernes Landsforening onsdag den 17. december 1997, hvor problemstillingerne vil blive drøftet tillige med mulighederne for en opstramning inden for området.

Det er ikke muligt for mig på nuværende tidspunkt at sige, hvilke løsningsmodeller, der vil blive valgt, men jeg kan love, at der kommer nye initiativer. Jeg vil forbeholde mig at vende tilbage til besvarelsen af spørgsmålet, når det er mere afklaret, hvad initiativerne vil gå ud på.

styrelsens 2. behandling af et forslag til styrelsesvedtægt, eksempelvis ved at udelukke at genfremsætte ændringsforslag, som er nedstemt ved 1. behandling?»

Begrundelse

Fantasiaen blandt borgmestre er undertiden utrolig, hvis de ønsker at forhindre oppositionen i at få taget stilling til dens politik, og derfor ønskes denne afklaring.

Svar (19/12 97)

Indenrigsministeren (Thorikild Simonsen):

I henhold til § 2, stk. 2, i den kommunale styrelseslov fastsættes de nærmere regler om kommunernes styrelse i en styrelsesvedtægt.

Styrelsesvedtægten skal alene vedrøre de kommunalpolitiske organers opgaver og virksomhed, og kun regler af mere generel og fast karakter vedrørende kommunens styrelse skal optages i styrelsesvedtægten.

Forslag til styrelsesvedtægt samt ændringer i vedtægten skal undergives 2 behandlinger i kommunalbestyrelsen med mindst 6 dages mellemrum, jf. § 2, stk. 2, i den kommunale styrelseslov.

Efter § 6, stk. 2, i Indenrigsministeriets vejledende normalforretningsorden for kommuner skal der ved 1. behandling af en sag, der skal undergives to behandlinger, ikke stemmes om sagens realitet, men kun om dens overgang til 2. behandling. Ændringsforslag til forslag om ændring af den gældende styrelsesvedtægt eller til forslag til ny styrelsesvedtægt behøver ikke at være fremsat eller forbeholdt under 1. behandlingen af forslaget, jf. § 11, stk. 1, i normalforretningsordenen.

Hvis et ændringsforslag til et forslag til styrelsesvedtægt har været sat til afstemning ved 1. behandlingen af styrelsesvedtægtsforslaget, uden at der er blevet protesteret herimod, jf. den ovenfor nævnte bestemmelse i normalforretningsordenens § 6, stk. 2, kan kommunalbestyrelsen afvise en genfremsættelse af ændringsforslaget ved 2. behandlingen. Afvisning kan dog ikke ske, hvis der foreligger nye oplysninger i sagen, eller hvis der i øvrigt er sket

Spm. nr. S 768

Til indenrigsministeren (10/12 97) af:

Anne Baastrup (SF):

»Er der efter ministerens opfattelse begrænsninger med hensyn til, hvilken type ændringsforslag der kan fremsættes ved kommunalbe-